

רגעים של קדושה

אור הזקנה

יום ראשון (ח"ב מו.)

לילה בגן עדן

בואו ננסה לדמין את המציאות הזו. מחנה של ששים רבוא יהודים גברים (תוסיפו את המשפחות והילדים) צועדים במדבר - 'וה' הלך לפניהם יומם בעמוד ענן ולילה בעמוד אש'. התחלפות הזמנים הזו של היום והלילה, יש בה סוד גדול.

כשהתנא רבי יוסי החל לדרוש את הפסוק הזה, הוא היה אומר: "כמה חביבא אורייתא קמיה דקודשא בריה הוא" - כמה חביבה התורה לפני הקב"ה, שכל מי שעוסק בתורה הקב"ה מקשיב לדבריו ולא עוזב אותו לא בעולם הזה ולא בעולם הבא.

בכל רגע מהיממה יש לאדם חייב ללמוד. בין ביום ובין בלילה. כמו שנאמר בפסוק "והגית בו יומם ולילה".

על כך שואל הזר הקדוש - "תיבח ביממא" - ודאי שצריך ללמוד ביום, כשבני אדם ערים ופעילים; אבל למה יש חייב ללמוד גם בלילה? והרי הלילה הוא זמן מנוחה?!

וכאן מגלה הזר סוד גדול: כשמתבוננים במלה 'יום' ובמלה 'לילה' אפשר לראות שבכל אחת מהן יש חלק משם ה'יהוה'. שלוש האותיות הראשונות נקראות 'יום', ובמלה 'לילה' יש את הה"א האחרונה. וכדי להשלים את השם הקדוש, חייבים גם את היום וגם את הלילה. ולכן צריך האדם שהתורה תהיה איתו בין ביום ובין בלילה. כדי להשלים את יחוד שם השם.

ועקר הלמוד בלילה הוא משעת חצות ואילך. כי בשעת חצות הקב"ה נכנס לגן עדן להשתעשע עם נשמות הצדיקים - ולכן ראוי לאדם לקום ולעמול אז בתורה, משום שהקב"ה וכל הצדיקים בגן עדן מקשיבים לקול למודו. כמו שנאמר בשיר השירים: 'היושבת בגנים, חברים מקשיבים, לקול השמיעני'. היושבת בגנים - היא נפשות ישראל שמשפחת את הקב"ה באמצעות התורה. ואשרי חלקו של מי שמתחבר אז עם השכינה, לשבח את הקב"ה בשבח התורה!

וממשיך הזר הקדוש: כאשר מגיע הבקר, השכינה באה והקב"ה מושיט לה שרביט של חסד, ולא רק לה הוא מושיט את שרביט החסד - אלא על כל אלו שעסקו בתורה בלילה. כל אלו שזוכה לכהן.

יום שני (ח"ב סא.-)

העשר הגדול, מצוי אצל העניים

כל כך הרבה פעמים בחיים יוצא לנו לעמוד מול עני שמושיט לנו יד ומבקש נדבה. ברגעים אלו, כדאי לנו מאד לדעת את מה שכותב הזר הקדוש:

לאדם עני יש שֵׁכר גדול מאד. כי הוא סובל את העניות שהקב"ה גזר עליו בדומיה. ו"אשרי משכיל אל דל" - שהוא עוזר ומסיע לעני.

הקב"ה קרוב אל העניים, כמו שנאמר בפסוק "כי שומע אל אביונים ה" - כי התפלה של האביונים נשמעת יותר מכל תפלה של אדם אחר, משום שהם קרובים יותר לקב"ה, בגלל שיש להם לב שבור - ובפסוק כתוב "לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה" - ואין בעולם מישהו שלבו שבור כמו העני.

"תא חזי", אומר הזר, בא ותראה - שכל

האנשים בעולם כשהם מתפללים לקב"ה יש להם גם גוף וגם נפש. גם חלקים גשמיים, וגם חלקים רוחניים. אבל לעני אין חלקים גשמיים, הוא מתפלל רק עם ה'נפש' והחלק הרוחני - ולכן הוא הרבה יותר קרוב לקב"ה שגם הוא כלו רוחני. ולכן תפלתו נשמעת במיוחד.

הזר מספר שהיה עני אחד שהתגורר ליד התנא רבי ייסא. העני הזה היה כל כך ערוב שאיש לא שם לב אליו, אף אחד לא דאג לו. הוא היה ביטול גדול ולכן לא העז לבקש עזרה מאיש. וכך הוא הלך ודעך, עד שיום אחד העני חלה מרב רעב.

כשרבי ייסא שמע שהשכן שלו חולה, הוא נכנס אליו לעשות בקור חולים. בדרך שומע רבי ייסא קול אחד שמדבר על המלאך המיוחד שאחראי לגלגל נשמות של אנשים חוטאים - אחרי שהם נפטרים מן העולם.

ורבי ייסא שומע את הקול קורא אל המלאך הזה ואומר לו: "טילקא טילקא" - גלגל-גלגל, כך הוא קרא למלאך הזה שהיה מגלגל נשמות, "הנה הנשמה של העני הזה באה אליך עוד רגע, למרות שבכלל לא הגיע זמנו של העני הזה למות. אבל בגלל הרעב הגדול, הוא עוד מעט ינפח את נשמתו".

והמשיך אותו קול מסתורי להזהיר: "אוי להם לבני העיר של העני הזה, שאף אחד מהם לא דאג למסכן הזה להציל אותו".

כרגע ששמע רבי ייסא את הדבר, הוא קם ולקח משפך עם פיה צרה, הוא מלא בתוכו מי פרות ושפך אל תוך הפה של העני החולה. וזה הועיל. כמה רגעים לאחר מכן הוא התחיל להתאושש ולחזור לחיים.

לאחר שהתעורר העני, שאל אותו רבי ייסא מה קרה לו, והעני ספר: מרב רעב כבר יצאה הנפש שלי מהגוף. וכבר הביאו את הנשמה שלי לפני פסא הכבוד והיא רצתה להשאר שם, אבל הקב"ה רצה לזכות אותך, רבי ייסא, במצוה של הצלת נפשות, לכן שמעת את הבת קול הזו, ובגלל שהצלת אותי הכריזו עליך בשמים שאמה מזמן לעלות לגן עדן במיתת נשיקה, ואמה גם מזמן להתקשר ולהיות אחד מחבורת בעלי הסוד של 'אדרא רבא' שיגלו את סודות התורה.

ומאותו יום והלאה, מסיים הזר הקדוש, בני העיר כבר דאגו לאותו עני והביאו לו את כל מחסורו.

עד כמה צריך האדם להזהר ולהתאמץ במצות הצדקה. "ואני בצדק אחזה פניך".

יום שלישי (ח"ב סג.)

איפה נמצאים המעמקים?

לפחות שלוש פעמים ביום, מתייצב כל יהודי ומתפלל אל בורא העולם. אבל התפלה היא משימה לא פשוטה. דוד המלך אומר בתהלים - "ממעמקים קראתיך", והזר הקדוש דורש ומלמד אותנו שכל אדם שצריך להתפלל ולבקש בקשות מהקב"ה - חייב להתפלל מעמקי הלב, מתוך כוונה עמקה ומתוך אמונה שלמה שהקב"ה יכול להושיע אותו.

אבל הזר הקדוש מעיר, שהרי דוד המלך כבר אמר את המסר הזה בפסוק אחר - שנאמר 'בכל לבי דרשתיך'. שגם בפסוק הזה אנו רואים שאדם צריך להתפלל מכל הלב, ולמה אם כן היה דוד המלך צריך לומר שני פסוקים עם אותו רעיון.

ומכאן לומד הזר הקדוש, שהמלה 'מעמקים' מלמדת שכל אדם שמבקש בקשה מהקב"ה - צריך לכוון ולהמשיך שפע 'מעמקים', כלומר מהמקור הכי גבוה של השפע.

שהוא נקרא ספירת 'פּתָר'. וְזֶה נִקְרָא 'מַמְעַמְקִים', כְּלוּמַר מְהַעֲמֵק שֶׁל כָּל הַבְּרִיכוֹת - סְפִירוֹת הַ'חֻקְמוֹה' וְהַ'בִּינָה' - וּמִשָּׁם הֵם מִשְׁפִּיעִים עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת.

מִי שְׂיֻדַּע בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, יוֹדֵעַ שֶׁכַּדֵּי שֶׁהַבְּרִיכוֹת הַגְּדוֹלוֹת יִגִּיעוּ אֶל הָעוֹלָם שְׁלֵנוּ, הֵם עוֹבְרִים דְּרָךְ אֲרָכָה שֶׁנִּקְרָאת בְּשֵׁפָה שֶׁל הַמַּקְבְּלִים 'הַשְּׁתַלְשָׁלוֹת'. הַתַּנָּא רַבִּי הֵוֹדָה, מִסְבִּיר בְּאִרְכּוֹת אֵיךְ הַשְּׁפַע מִשְׁתַּלְשֵׁל מִמְעַמְקִים, כְּלוּמַר מֵהַסְפִירוֹת הַכִּי גְבוּהוֹת, עַד לְעוֹלָם הַפְּשוּט. יֵשׁ בָּזֶה סוּדוֹת גְּדוֹלִים שֶׁכַּשֵּׁי אֶפְשֶׁר לְהִבִּין.

אֲבָל הַתַּפְקִיד שְׁלֵנוּ, כְּשֶׁאֲנַחְנוּ נַעֲמִידִים לְהַתְפַּלֵּל, לְכַזּוֹ מַעֲמָה הַלֵּב וּלְבַקֵּשׁ שְׁנוֹזְפָה לְקַבֵּל אֶת הַבְּרִיכוֹת מֵאוֹתוֹ מְקוֹר מִיְחָד וְעַמָּק, שֶׁשָּׁם יֵשׁ רַק 'רַחֲמִים' וְאֵין שָׁם שׁוֹם 'דִּין' - וְלָכֵן כָּל הַבְּרִיכוֹת שֶׁמִּגִּיעוֹת מִשָּׁם מְתַקְּמוֹת.

וְיוֹתֵר מִזֶּה, כְּשֶׁאֲדָם מִתְפַּלֵּל 'מִמְעַמְקִים' - אֲזִי הַתְּפִלָּה שְׁלוֹ מִתְקַבֵּלֶת, מִשׁוּם שֶׁבְּאוֹתוֹ מְקוּם עֲלִיוֹן אֵין דִּין, וְלָכֵן לֹא מְדַקְדָּקִים עִם הַמַּעֲשִׂים שְׁלו וְכָךְ חַל יוֹתֵר לְפַעַל שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה.

יום רביעי (ח"ב מז-):

הכנסת אורחים שבועית

מתנה טובה ומיוחדת היתה לקב"ה בבית גנזיו, והוא נתן אותה לנו, בני ישראל.

"וּפְאִין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל", כּוֹתֵב הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, "אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַקֵּב הַבָּחַר רַק בָּהֶם - מְכַל אֲמוֹת הָעוֹלָם - וּבְקִשׁ לְהַתְחַבֵּר וּלְהַתְדַבֵּק עִמָּם, וּמִתּוֹךְ אֲהַבְתּוֹ הַגְּדוֹלָה הוּא נָתַן לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת הַשְּׁבֵת" - שֶׁהִיא יוֹם קְדוֹשׁ יוֹתֵר מְכַל הַיָּמִים. יוֹם שֵׁשׁ בּוֹ מְנוּחָה וְשִׂמְחָה מִיְחָדָת. יוֹם שֶׁשְׂקוּל כִּנְגֵד כָּל הַתּוֹרָה! עַד כְּדֵי כֶּךָ, שְׁמִי שְׂשׁוּמֵר אֶת הַשְּׁבֵת, הוּא שְׂקוּל כְּמִי שְׂשׁוּמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה!

בְּשֵׁבֶת קִדְשׁ, אוֹמֵר לָנוּ הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, יֵשׁ עֲנֵג מִיְחָד גַּם לְנַפְשׁ וְגַם לְגוּף, גַּם לְאֵלוֹ שְׁנַמְצָאִים כָּאֵן בְּעוֹלָם וְגַם לְאֵלוֹ שֶׁבְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים. לְכֻלָּם יֵשׁ עֲנֵג.

אֲבָל כְּדֵי לְזַכּוֹת לְעֲנֵג הַזֶּה, יֵשׁ לְהַתְכוּנּוֹ. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בַּפְּסוּק "וְקִרְאתָ לְשֵׁבֶת עֲנֵג" - שֶׁצָּרִיךְ לְקַרְא וּלְהַזְמִין אֶת הַשְּׁבֵת, לְהַכִּין וּלְהַתְכוּנּוֹ אֵלֶיהָ. אֶת הַשְּׁבֵת צָרִיךְ לְהַזְמִין כְּמוֹ שֶׁמְזַמְּנִים אוֹרַח הַבֵּיתָה. שֶׁמְכִינִים לוֹ אֶת כָּל צָרְכָיו.

כֶּךָ גַּם לְקִרְאת הַשְּׁבֵת, צָרִיכִים הַתְּכוּנּוֹ וּלְהַזְמִין שְׁלַחַן עֲרוּךְ וּמִתְקוֹן; בֵּית מוֹכֵן כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ בְּמֵאֲכָלִים וּבְמִשְׁקָאוֹת מְשֻׁבָּחִים יוֹתֵר מְכַל שְׂאֵר מוֹת הַחַל. וּבִזְכוּת הַהֻכָּה הַזֶּה - מְזַמְּנִים אֶת הַקְּדוּשָׁה הָעֲלִיוֹנָה.

אֲבָל לֹא מִסְפִּיק רַק לְהַתְכוּנּוֹ בְּדַבָּרִים חִיצוֹנִיִּים. הָאֲדָם צָרִיךְ גַּם לְהַתְחַסֵּס אֶל הַשְּׁבֵת כְּמוֹ שֶׁהוּא מְתַיַּחֵס אֶל הָאוֹרַח. כְּמוֹ שֶׁלֹּא יַעֲלֶה עַל דַּעְתּוֹ שֶׁל אָדָם, לְעֹזֵב אֶת הָאוֹרַח הַנִּכְבָּד וּלְלַקֵּת לְהַתְעַסֵּק בְּעֲנִינִים אַחֲרָיִם, כֶּךָ צָרִיךְ לְהִזָּהֵר בְּשֵׁבֶת שֶׁלֹּא לְדַבֵּר בְּדַבָּרֵי חַל שְׂאִינָם קְשׁוּרִים לְשֵׁבֶת. כִּי כָל מַלְת חַל שְׂיֻצְאָת מִפִּיו שֶׁל אָדָם בְּשֵׁבֶת, מוֹגִיעָה עַד לְפַמְלִיָּה שֶׁל מַעֲלָה.

וּמִכֵּינּוֹ שֶׁבְּשֵׁבֶת אֲנוּ יוֹשְׁבִים עִם הַמְּלָךְ, צָרִיךְ גַּם לְהַתְעוֹרֵר וּלְשַׁמֵּר אֶת הַדְּבוּר, לְעַסֵּק בְּעִקְרָא בְּעֲנִינֵי שְׂמִים וּלְהַתְעַנֵּג אֶל ה'. מַעֲיִן עוֹלָם הַבָּא יוֹם שֵׁבֶת מְנוּחָה.

יום חמישי (ח"ב סג):

התקציב של כל השבוע

כָּל מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם קְצוּבִים לוֹ. אֵין יְהוּדִי שֶׁלֹּא מֵאֲמִין בְּכֶךָ. אֲבָל חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשָׂה, הֵיוּ מְקַפְּדִים מְאֹד לְחַזֵּק אֶת הָאֲמוּנָה הַזֶּה. וְלָכֵן הֵם הֵיוּ מְקַפְּדִים לֹא לְהַשְׂאִיר אֲכָל מִיּוֹם לְיוֹם. מִשׁוּם שֶׁכָּל יוֹם יֵשׁ לוֹ בְּרָכָה יְחִידָה מִן הַשָּׁמַיִם.

הַהֲנַהֲגָה הַזֶּה מְזַכֵּרֵת בְּשֵׁלַחַן עֲרוּךְ. הַמְּקוֹר שֶׁלָּהּ בְּסִפְרֵי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ: הַתַּנָּא רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִתְבָּרַךְ הָעוֹלָם מִיְחָדָת. וּבְכָל אֶחָד מִשְׁשֵׁת יָמֵי הַמַּעֲשָׂה שׁוֹלְטֵת אַחַת מִשְׁשֵׁת הַסְפִירוֹת. (יוֹם רֵאשׁוֹן - חֲסֵד; שֵׁנִי

- גְּבוּרָה; שְׁלִישִׁי - תַּפְאֲרָת; רְבִיעִי - נִצְחָה; חֲמִישִׁי - הוֹד; וְיוֹם שֵׁשִׁי - יְסוּד). וְכָל הַיָּמִים הָאֵלּוּ יוֹנְקִים אֶת הַבְּרָכָה שֶׁלָּהֶם מִן הַשְּׁבֵת.

וְלָכֵן הַזֶּהרִיר מִשָּׁה רַבְּנוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - אַחֲרֵי שֶׁיָּרַד לָהֶם הַמָּן בַּמִּדְבָּר - "אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְרֹ". הִיָּה אֲסוּר לְהַשְׂאִיר מִן מִיּוֹם לְיוֹם, בְּגִלְל שֶׁלְּכָל יוֹם יֵשׁ מִדָּה אַחֲרָת, וְאִי אֶפְשֶׁר לְהַעֲבִיר מִיּוֹם אֶחָד לְיוֹם שֶׁבּוֹ שׁוֹלְטֵת מִדָּה אַחֲרָת.

וְלָכֵן בְּכָל חֲמִשֵּׁת הַיָּמִים הָרֵאשׁוֹנִים - מִיּוֹם רֵאשׁוֹן עַד יוֹם חֲמִישִׁי - הִיָּה מְתוֹרָ לְקַחַת מִן רַק לְיוֹם אֶחָד. וּבְיוֹם שֵׁשִׁי - הִיָּה מוֹגִיעַ שְׁפַע כְּפוּל, 'לְחֵם מִשְׁנָה'. וְהַדְּבָר הַזֶּה נִרְמַז כְּבָר בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם, כְּשֶׁבְּכָל הַיָּמִים הַתּוֹרָה אוֹמְרָת "יוֹם אֶחָד", "יוֹם שֵׁנִי", "יוֹם שְׁלִישִׁי", וְכָךְ הַלָּא - וְאֵלוֹ בְּיוֹם הַשֵּׁשִׁי הַתּוֹרָה הוֹסִיפָה ה"א - ה'שש'.

וְיֵשׁ כְּאֵן רְמִז גְּדוֹל. הָאוֹת ה"א רוֹמְזוֹת לְשִׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה, מִמְדַת הַמַּלְכוּת, וְ"שש" מְרַמַּז לְמַדַּת הַיְסוּד. כְּלוּמַר, בְּיוֹם הַשֵּׁשִׁי יֵשׁ שֶׁשְׁפַעָה כְּפוּלָה, גַּם "יְסוּד" וְגַם 'מַלְכוּת'. וְלָכֵן בְּיוֹם הַזֶּה הַיְהוּדִים קִבְּלוּ שְׁנֵי חֻלְקִים 'לְחֵם מִשְׁנָה', חֻלְק אֶחָד לְיוֹם שֵׁשִׁי, וְהַחֻלְק הַשֵּׁנִי כְּדֵי לְהַכִּין אֹתוֹ אֶת צָרְכֵי הַשְּׁבֵת - שֶׁהֵם שְׂמִחַת הַשִּׁכְנָה. וְלָכֵן נֶאֱמַר 'הַשֵּׁשִׁי', לְרַמֵּז עַל הַיְחוּד הַגְּדוֹל שֶׁמִּתְרַחֵשׁ בְּשֵׁבֶת.

וּבְלִיל שֵׁבֶת, מִמְשִׁיף הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, יֵשׁ שְׂמִחָה גְּדוֹלָה שֶׁל הַקֵּב"ה וְהַשִּׁכְנָה הַקְּדוּשָׁה. וּמֵאוֹתָהּ שְׂמִחָה גְּדוֹלָה מִתְבָּרְכִים כָּל שְׂשֵׁת יָמֵי הַמַּעֲשָׂה. וְלָכֵן, צָרִיךְ הָאָדָם לְעַרְךָ שְׁלַחַן מִיְחָד בְּלִיל שֵׁבֶת - כְּדֵי שֶׁיִּשְׂשֻׁרוּ עֲלָיו כָּל הַבְּרִיכוֹת, וְכִדְּוַע אֵין הַבְּרָכָה מְצוּיָה עַל שְׁלַחַן רִיק. לָכֵן עֲלֵינוּ לְמַלֵּא אֶת הַשְּׁלַחַן בְּכָל מִטְעָמִים וּלְהַתְפַּלֵּל שְׁנוֹזְפָה לְכָל הַבְּרִיכוֹת הַגְּדוֹלוֹת שֶׁמִּשְׁפַּעוֹת מִשְׁבֵּת לְכָל הַשְּׁבוּעַ.

יום ששי (ח"ב פח):

להתארח בשלחן המלך

בְּכָל שְׁבוּעַ מִחֻדָּשׁ, יֵשׁ לְכָל יְהוּדִי מִבְּחוּן.

זֶה קוֹרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁל סְעוּדַת שֵׁבֶת. וְהַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ מְלַמֵּד אוֹתָנוּ, שֶׁבְּסְעוּדוֹת הַלָּלוּ - אֶפְשֶׁר לְהַכִּיר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בְּסְעוּדָה שְׁלִישִׁית אֶפְשֶׁר - לְזוּהוֹת אֶת הַיְחִוּס שֶׁלָּהֶם, שֶׁהֵם בְּנֵי שֶׁל מֶלֶךְ מְלָכֵי הַמַּלְכוּתִים; בְּסְעוּדַת לֵיל שֵׁבֶת - נִכְרַ שֶׁהֵם מְגִיעִים מֵהִיכָלוֹ שֶׁל הַמְּלָךְ הַגְּדוֹל; וּבְסְעוּדַת יוֹם הַשְּׁבֵת - אֶפְשֶׁר לְלַמֵּד שֶׁהֵם מְאֲמִינִים בְּנֵי מְאֲמִינִים.

וּמִי שְׂפוּגֵם אַחַת מִשְׁלֵשׁ הַסְּעוּדוֹת הָאֵלוּ, כּוֹתֵב הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, הוּא גוֹרֵם פְּגָם גְּדוֹל שְׂרוּאִים אוֹתוֹ בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים; הוּא מַעֲיֵד עַל עֲצֻמוֹ שֶׁהוּא חִלְקָה לֹא מְבִינֵי שֶׁל הַמְּלָךְ, שֶׁהוּא לֹא מְבִינֵי הַיְכַל הַמְּלָךְ וְשֶׁהוּא חִלְקָה לֹא מְזוּרַע קִדְשׁ שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל.

הַמְּבִחָן שֶׁל סְעוּדַת שֵׁבֶת, הוּא כָּל כֶּךָ גְּדוֹל, שֶׁכָּל אָדָם בְּנִפְרָד נִמְדָד אֵז עַד כְּמָה הוּא קְרוֹב לְקַב"ה.

כִּי בְּכָל שְׂאֵר חַחְגִּים וְהַמוֹעֲדִים - אֲסוּר לְאָדָם לְשַׁמֵּחַ לְבָד. הוּא חַיֵּב גַּם לְשַׁמֵּחַ אֶת הָעֲנִיִּים שֶׁסְּבִיבוֹ. וְאֵם הוּא אוֹכֵל לְבָדוֹ מְבִלִּי לְתַת לְעֲנִיִּים, עֲנִשׁוֹ גְּדוֹל.

אֶךְ בְּסְעוּדַת שֵׁבֶת יֵשׁ קִדְשָׁה כָּל כֶּךָ מִיְחָדָת, אֶפְלוֹ אִם הָאָדָם אוֹכֵל לְבָדוֹ, וְאֶפְלוֹ אִם הוּא לֹא מְזַמֵּין עֲנִיִּים.

וְיֵשׁ לָזֶה סִבָּה מְרֻגְשָׁת. כִּי הַשְּׁבֵת הִיא דְּבַר אִישִׁי - "בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - כְּכִיכּוֹל אֲנַחְנוּ מִתְאַרְחִים עַל הַשְּׁלַחַן שֶׁל הַקֵּב"ה. אֲנַחְנוּ אוֹרְחִים, וְלָכֵן אֲנַחְנוּ לֹא נִתְבָּעִים לְהַזְמִין גַּם עֲנִיִּים כְּמוֹ בְּכָל הַיָּמִים טוֹבִים.

הָאוֹר שֶׁנִּמְצָא בְּשֵׁבֶת הוּא כָּל כֶּךָ חֲזָק וְגְדוֹל, וְלָכֵן, אוֹמֵר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, בְּכָל לֵיל שֵׁבֶת נוֹתְנִים לְאָדָם נְשִׂמָה יְתָרָה, נְשִׂמָה עֲלִיוֹנָה.

הַנְּשִׂמָה הַיְתָרָה, מִסְבִּיר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, הִיא נְשִׂמָה מִתְקַנֶּת וּמְשֻׁלְמַת - וּבְגִלְל שְׂאִין לְנְשִׂמָה הַזֶּה שׁוֹם חֲסָרוֹן, אֶפְשֶׁר לְהַתְעַנֵּג עִמָּה כְּמוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא. וְהַיּוֹם הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה נִקְרָא "שֵׁבֶת". וּמָה זֶה שֵׁבֶת? "מָהוּ שֵׁבֶת"?

אוֹמֵר הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, הִיא שְׂמֹה שֶׁל הַקֵּב"ה. וְהַשֵּׁם הַזֶּה 'שֵׁבֶת' הוּא תְּכִלִּית כָּל הַשְּׁלֵמוֹת, הוּא כּוֹלֵל אֶת כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁל הַסְפִירוֹת הַקְּדוּשׁוֹת. שְׁנוֹזְפָה כְּלָנוּ לְ שֵׁבֶת שְׁלוֹם, בְּכָל הַמוֹכְנִים וְהַתְּקוּנִים.

לשמיעת השיעורים
מערכת מחוברים:
02-803-9999

